

σύρε, χάσου, ξεκουμπίσου,
κι' άφρανίς διασκορπίσου.

Πάνες, Σάτυροι, Μαινάδες, τόν κακό ψυχρό σας φλάρο,
μή τήν σκούπα μου σάς ρίχνω μέσ'σ'άν σκουπιδιών τó κάρο.

Φύγετε μετά τών άλλων,
προσωπίδες Καρναβάλων,
πού μέσ' έφάρετε μανιάν και βαχικόν και κρασιάλην,
μή τó πρώτον προσωπίων ν' απομεινόμεν και πάλιν.

Τώρ' άρχίνα νά μορφαίρε,
άνθρωπινή προσωπίς,
κι' άς οι κάνουν νά γρινιαίρε
οι καιροί τής προκοπής.

Τώρα, λαϊκή μουτσούνα,
μόρφαλε για φόρον βάρη,
τώρα τό κεφάλι κούνα
κι' άρχισι λιμού τροπάρι.

Τώρα πουθγαλες τής μούρας τήν αδιάντροπη τήν μάσκα,
γλίντα με τό στόμα χάσκα,
τώρα λέγε μας άστια
για τήν τόση σου νηστία.

Π.—Μακράν, τρελλο-Καρνάβαλε, και φύγετε ξανά,
Διδόνουσι με Σειληνούς και Πάνας μεθυμένους...
'γελάσαμε, βρέ Φασουλή, με τόσα ζωντανά,
και σήμερ' άς γελάσαμε και με τούς πεθαμένους.

'Άς πάμε τώρα και σ' αυτούς με τή Σαρακοστή
για νά τούς εντριχάρουμε πού λένε Γαλλιστι.
Σήμερον ό Καρνάβαλος 'στους τάφους περιφέρεται
και ξεφωνίζει «χαίρετε»,
και ραίνονται με κομφети και σερπαντίν οι τάφοι,
και κάνουν ιντερβιό μ' αυτούς οι δημοσιογράφοι.

Σήμερον ό Καρνάβαλος 'στους τάφους άστειούεται
κι' ένας χορός άλλόκοτος με σκελιτούς χορεύεται.
Σήμερον ό Καρνάβαλος κι' ιδού πανηγυρίζεται...
ιδού και μία κεφαλή,
δέν έχει μάσκα, Φασουλή,
κι' εν τούτοις δέν γνωρίζεται.

Φ.—Για 'δεις κρονια γύρω μας πώς χάσκουν άδειανά...
τί μασκάρταις θάκναν αν ήσαν ζωντανά,
και τίποτα παραξένο νά πόνανε τό πρώτο...

Π.—Τί μασκάρταις 'χάσαμε, κημίνε Πιερτό.

Φ.—Κρημα νά μείνου, Περικλή, χωρίς μαλαλό κεφάλια,
πού τόσο πνεύμα θάδειχναν και νού 'στα Καρναβάλια.

Όποϊον πνεύμα σκαπτικόν
και πόσον άλλες 'Αττικόν

άδικως τώρα γίνεται βρωμοσκωλήκων βρσίσις!...

Π.—Ποίος διασκευάσεις στερούμεθα και πόση!

Φ.—'Αχ! άς ήτο δυνατόν, Περικλέτο μου μικρή,
μόλις φθάνου Καρναβάλια,
έκ τών τάφων νά πηδούν τής 'Ελλάδος οι νεκροί
μή γεμάτα τά κεφάλια,
δός του νά πετούν κι' αυτοί
σερπαντίν και κομφети.

νά χορεύου, νά γλιντούν,
νά ακουτιριούνται, νά εκουτουόν,
τού κυρίου Καρναβάλου νά κυττάζου τής παράταις,
τούς χυμούς τού πνεύματός των νά σκορπούν οι μασκάρ-
ταις.

και κινείς χωρίς βραβειο Κομνητάτου νά μή μείνη,
κι' ύστερα νά ξαναμπαίνου μέσ' 'στους τάφους βραβευμένοι.

Π.— Ποία σκέψις ύψηλή
μέσ' 'στής άλλαις τής 'ψυλαί!...
τί χαρά μας, Φασουλή,
νά γινόταν β,τι λές.

Τί κακό 'μπορούσε τάχα για τό Θάνατο νά γένη,
άν ζωντανέων τó χρόνο μία φορά κι' οι πεθαμμένοι;

Φ.—Βλέπιες κάποιαις, Περικλέτο, πού 'στους τάφους τρα-
κάει στανάζου και διακρούουσ; [γυρίζου]
Για τά Καρναβάλια λίνι
και γι' αυτά θάρρο πώς κλαίνε.

'Έλα, φίλε Περικλέτο, νά τά κλάψουμε κι' ήμεις
έπι τάφων ξαπλωμένοι,
Έλα κι' άρχισι μαζί μου τόν καιρό νά βλασφημής,
πού ταχύτερος διαβαίνει.

Πώς ήπρασον άλήθεια!... τώρα μάσκα δέν φορό...
για θυμήσου τόσους μαλάους, τού Θεάτρου τό χορό,
κι' έλα τάλλα τά τρελλά,
πού κινούν με κάποιον δρσσι
τήν ψυχή και τά μαλαά,
κι' ήλεκτριζου καθά κρσσι.

Τί δέν έγινε κι' ήρότο!...
για θυμήσου, Περικλέτο,
πόσα κομφети 'πετούσες οι κυράδες και οι δούλαις,
και 'στό στόμα τό 'δικά μου, και μ' έπίσαναν άναγούλαι.

Θυμήσου τής 'Επιτροπαις, πού 'στέκνα 'ψηλά...
πλήν άκου, Περικλέτο μου... ποίος τάχατε γελή;
Φρίττω και πρέμο σύσσημος...

Π.— Μην τρέμει και μη φρίττει
και φαίνεται, βρι Φασουλή, πώς κάποιος μακαρτίτις
τά μεγαλετα θάκους τού Καρναβάλου, βλάκα,
και σάν γλιντζις γελή κι' αυτός υπό τήν κρούαν πλάκα.

Φ.—Πάντα λοιπόν όργήγορο θά βλέπωμε τό Χρόνο
και Καρναβάλια θάχουμε τρεϊς έβδομάδες μόνο,
κι' ύστερα θά σαράνουμε τά βρωμοκομφети,
και συζήτσεις θ' άρχίνου
πώς τά Κουβέρνα κυβερνουόν,
και πώς θά γίνουν πόλεμοι και Στόλοι και Στρατοί;

'Έμας για τόν Καρναβάλο μέσ' έπισαιε μανία
και τούς Βουλγάρους, Περικλή, για τή Μακεδονία.
Καρναβάλος αιώνας άς ήτα 'στην 'Ελλάδα,
κι' άς 'τράγαμε παντοταίη κουκι και ρασουλάδα.

Κι' ήθελα 'στό πολλίεθρον τής χώρας τής έξάλλου
νά γίνη κι' ιδιαιτέρον Μουσιόν Καρναβάλου,
κι' επί νά 'μπούν κειμήλια μικρά τε και μεγάλα,

